

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VII.

Октомврий 1898.

Брой 10.

ВЪ МНОГО ТОПЛА ВОДА.

Бѣше въ началото на Юлий, 1886, когато азъ ся намѣрихъ въ Нова Зеландия. Причината на моята визита не бѣше романтична, нѣ тя бѣше напълно достатѣчна. Тя може, наистина, да се изрази само съ една дума — „ревматизмъ“. Азъ бѣхъ единъ ревматически страдалецъ. Азъ бѣхъ придобилъ ревматизма въ Афганистанъ, когато азъ бѣхъ членъ на пограничната комиссия. Отъ тамъ азъ ся завърнахъ боленъ у дома гдѣто пострадахъ много въ рѣцѣтъ на разни доктори и станахъ по-злѣ. Алопатия, хидронатия, хомиопатия — нито едното нито другото не можѣ да ме исцѣри. Азъ имахъ отвратителни цѣрове отъ единъ докторъ, безвкусни отъ другъ. Азъ пихъ водитѣ на минерални извори и ся кѣпахъ въ много прочюти бани. Нищо не спомогна. Самитѣ доктори ся сбѣркаха. Нѣ въ една честита минута единъ отъ тѣхъ ми внуши Нова Зеландия. Тамъ, каза ми ся, имало извори които можели да ме исцѣрятъ. Далечно бѣше да ся ходи тамъ за цѣръ, нѣ нѣкое мѣсто не е далечно гдѣто има исцѣление. Азъ исповѣдвамъ че малко надѣжда имахъ въ Нова Зеландия, нѣ, да става каквото ще, азъ рѣшихъ да отида.

Тѣй стана че на 6 Юн. 1886, азъ ся намѣрихъ сбѣдналъ, ала турка, на една въздушна възглавница, на подѣтъ на една Маорийска колиба, която принадлежи на стария главатаръ Мохъ (Мойсей) въ селото Рукухия, близо при езеро Ротомахауа, при топлитѣ Ново Зеландски езера.

Азъ бѣхъ вече подобро. Само прѣди десетъ дни азъ бѣхъ пристигналъ, нѣ десетѣ дни бѣха извършили чудеса. Когато азъ дойдохъ въ селото азъ

бѣхъ носенъ на тѣло, сега азъ можъ да ходъ съ патерни съ твърдѣ мако страдание. Прѣзъ тѣзи десетъ дни, заранъ, пладнъ и вечеръ азъ бивахъ потопяванъ въ една или друга топла баня на която парата ся виждаше да излиза изъ подъ трѣвата покрай селото на Мохъ. Самия Мохъ бѣше най-своеволия отъ докторитѣ. Всичкигѣ дипломи отъ училищата не бѣха могли да поколебаятъ вѣрата му въ неговото собствено знание, или да го направятъ да ся осжми въ своитѣ цѣрове; и макаръ че азъ ся бѣхъ много поправилъ, той не бѣше задоволенъ. Види ся той искаше азъ поскоро да оздравѣя, та да ся прочюта неговитѣ специални бани и поголѣма да бѣде ползата за неговото племе. День слѣдъ день той ме мѣстеше отъ единъ изворъ на другъ, като мя туреше всякога въ потонлъ; догдѣто азъ почнахъ да ся чюдя на каква ли температура водата и парата ставатъ нетърпими за човѣка.

Животъ, макаръ страшенъ и нецивилизованъ, не бѣше безъ своитѣ удоволствия. Има нѣщо опивателно около тѣзи испарителни извори; и човѣкъ скоро навикнува да не върши нищо освѣнъ да ся кѣпе съ часове въ топлата вода, или съливо да ся излѣжава при нѣкой изворъ като ся прѣнича на слънцето. Мѣстото бѣше като една очарователна земя и катадневното освобождение отъ дългогодишнитѣ болки, правѣше живота едно осжщевление на сънѣтъ на ядѣщитѣ лотосъ. Колибитѣ не бѣха твърдѣ привлекателни. Тѣхнитѣ покриви отъ трѣстъ бѣха почернѣли отъ димъ. Монитѣ туземни хааяи бѣха твърдѣ осждно облѣчени; и бланкетитѣ които служеха за панталони, палта и намѣтала, не бѣха твърдѣ чисти. Свинета които ся радватъ че притѣжаватъ дълги носове и расположение за вѣстѣвание,

навлизаха въ моята колиба и прѣкатуриха лѣгло-то ми за да търсятъ нѣщо за яденіе. Нѣ въспри тѣзи нѣща едва ли правѣха спѣнка на мечтаніята.

Живота въ Рукухия бѣше животъ въ една баня; нѣ банитѣ бѣха очарователната земя на зрѣлищата и исцѣлението на тѣлото. Тѣ бѣха ясни като кристалъ, сини като сапфиръ. Голѣмо удоволствие бѣше да се кѣне челоуѣкъ въ тѣхъ.

На 6-й Юлій, Мохн прѣкъсна монѣтъ удовольствия съ едно ново прѣдложение. Той не билъ задоволенъ съ напрѣдка на моето оздравяване и ми каза че щѣлъ да ме заведе утрѣ въ Мокихуна за да довърши моето цѣрненіе. Азъ го попитахъ гдѣ е Мокихуна. Стария главатаръ ся само поусмихна и каза, „Мокихуна много вода — много топло!“ Олинтността доказа че той бѣше правъ.

Слѣдующата заранъ ний тргнахме. Нѣщата ни бѣха малко. Монѣтъ покривки, възглавници и нѣколко шишета запазенъ плодъ съставляваха главната частъ отъ товарѣтъ. Туземцитѣ въ нашата дружина, всичко четерима, ся виждаха да мислятъ че всичко освѣнѣ тютюнь, мрѣжи и малко картофи е съвсѣмъ излишно. Деньтъ бѣше прѣкрасенъ. Ни най малко вѣтръ нѣмаше да разбърка парата която ся издигаше и плуваше въ сѣрѣбърна прозрачностъ надъ хубавитѣ нѣ измамители дълбочини на прочутитѣ террацови езерца. Потокѣтъ ни влѣчѣше напрѣдъ. Алабастровата бѣлота на Бѣлата Терраца свѣтеше съ една бѣлскава лучезарностъ прѣзъ гѣстата зеленина на увисналитѣ папри. На кѣдѣто и да ся обърнахме нѣкое ново и неочаквано чудесно зрѣлище ся прѣстави прѣдъ насъ. Това бѣше цѣла очарователна земя!

Най послѣ ний ся намѣрихме въ водитѣ на Езеро Таравера и прѣдъ насъ ся прѣстави едно ново хубаво зрѣлище. Надалечъ дълбокиѣ сини води бѣлскаха въ слънчевата видѣлина. Тукъ тамъ на повърхността ся виждаха малки островчета на които сивата краска бѣше въ противоположностъ съ свѣтлостъта на водата. На дѣсно ся издигаше величествената планина Таравера. Далечъ прѣдъ насъ ся посѣше по лицето на езерото единъ малкъ възсѣвъ облакъ. Когато ся приближихми до него азъ можѣхъ да видя по тъмната сѣнка на земята надъ облакъ. Това бѣше единъ малкъ островъ, толкова малкъ щото челоуѣкъ може да го заобиколи въ десетъ минути. Той бѣше Мокихуна.

Нашата лодка влѣзе въ едно заливче и съ помощта на Мохн и моята тояга азъ излѣзохъ на брѣгѣтъ. Острова, освѣнъ на една страна бѣше само три стѣпки надъ повърхността на езерото, и на повисокия край имаше една малка колиба при която Мохн мя заведе. Тя бѣше много близо при брѣгѣтъ

гдѣго слѣзохме, нѣ пхтуваніето бѣше твърдѣ опасно. Никого не бѣхъ виждалъ нито бѣхъ си въображавалъ такова мѣсто. При всяко стѣпване прѣстѣта издаваше по малко пара. Тукъ тамъ искачеше по малко врѣща вода, нѣ въобще повечето бѣше пара който ся издигаше нѣколко стѣпки въ въздуха и висѣше въ мъгливи облаци надъ земята. Мѣстото не бѣше мълчедиво нито за една минута. Еднажъ то рѣмжи като нѣкое ранено животно въ своитѣ болки, другъ нѣтъ нескрѣщи като нѣкое оплашено момиче, и тогава изведижъ искача надъ напирѣтъ или при нѣкоя скала единъ облакъ пара, въртащъ ся изъ въздуха, и исчезува изведижъ както ся бѣше появилъ.

Вжтрѣшността на колибата ся виждаше суха, нѣ на единия край имаше единъ прѣкъснущъ хвърлей отъ пара, който въ всякоя петь минути стрѣлѣше почти до покрѣвътъ и пропзвеждаше единъ страненъ звукъ подобенъ на потупенія смѣхъ на челоуѣкъ беденъ отъ астма. Прочее колибата бѣше пълна съ пара.

Азъ попитахъ Мохн гдѣ ся банитѣ. Той ся усмихна, поклати главата си и съ едно гордо замахва-ніе съ рѣка, отговори: „Много бани, много топло! Всичко добръ!“ Разискване бѣше бесполезно, и тѣй азъ ся съобразиохъ съ обстоятелствата, и ся наставихъ, до колкото можяхъ, добръ съ монѣтъ постѣлки и възглавници въ най сухата частъ на колибата.

На острова вѣмаше, наистина, бани, нѣ цѣлия островъ бѣше самъ една велика баня. Отъ мѣстото гдѣто лѣжяхъ, азъ глѣдахъ прѣзъ вратата синьото езеро и парата която ся постоянно издигаше въ мъгли. Мокихуна бѣше една велика парна-баня.

Азъ ся напуснахъ съвсемъ на новото си положение, и за три дни ся наслаждавахъ отъ чувствуваніето на повъ животь.

Да, азъ ся наслаждавахъ. Както каза Мохн, бѣше „много топло.“ По нѣкога топлината ся увеличаваше до толкова щото стараше задушителна, а по нѣкога до толкова ся намалѣваше щото едва ли бѣше топло. По нѣкога паритѣ-хвърлен ставаха твърдѣ дѣятелни, и мѣстото ставаше минутно единъ сжичи-чески пандемоніумъ отъ страни адски шумове; тогава постѣпенно парния облакъ ся галамѣява, ржже-ніето и крѣщеніето ся прѣобрѣща въ тихо шумо-леніе.

Живота тамъ бѣше повече като сънъ отъ колкото въ Рукухия. Азъ ся осѣщахъ съвсемъ распуснатъ и никакъ ми ся не щѣше да ся подвижѣ, нѣ въ дванадесѣтъ часове отъ какъ стѣпнахъ на острова всичкиѣ ми болки исчезнаха, макаръ че ставитѣ ми бѣха още вдървени. Рецетата на Мохн ся оказа

сподучлива. Когато азъ ся постаряхъ да му кажа това, той ся усмихна подъ мустакъ и отговори: „Слѣдъ малко ти съвсемъ добръ. Тайхоа! по послѣ.“

Днитѣ приминоваха лѣниво. Стария главатаръ, дъщеря му, и двама неговни челоуѣци прѣкарваха

и съ удовольствие узнахъ че твърдостъта на ставитѣ ми бѣше исчезнала, и азъ можяхъ да ходя безъ тояга. Когато ся завърнахъ, Мохи сѣдѣше при входъ и пушѣше. „Ти добръ сега?“ попита той. „Съвсѣмъ добръ.“ отговорихъ, „благодарение на тебѣ“.

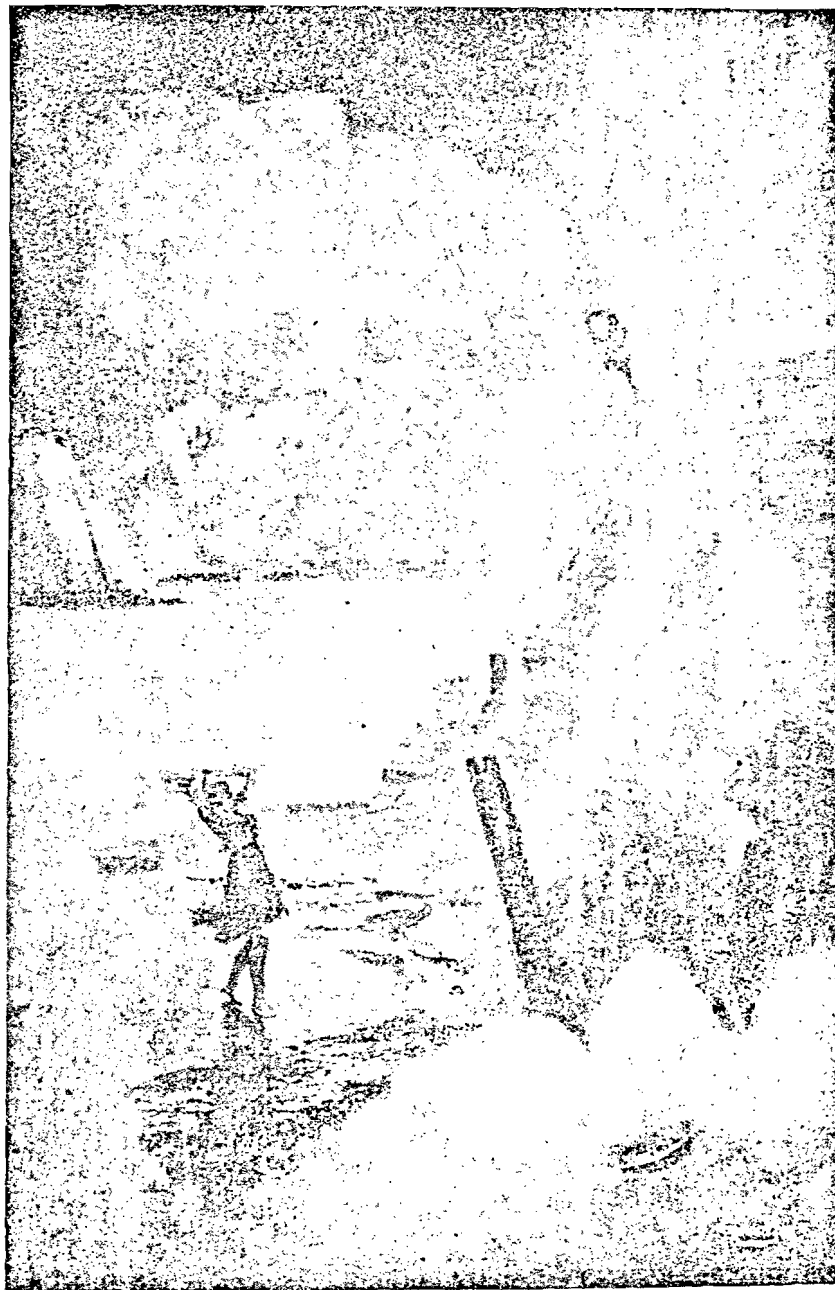
Той си наведе главата и каза, „Утрѣ Рукухна“.

Слѣдъ вечера, моитѣ другари продължаваха да пушѣтъ. Единъ слѣдъ другъ, гжстия тютюневъ пушекъ унои всички. Единъ слѣдъ другъ, тѣ дръпнаха върху си бланкетитѣ и заспаха. Въздуха бѣше задушнтеленъ въ колибата, и затова азъ си намѣтнахъ единъ шатъ и сѣднахъ вънъ. Всичко бѣше тихо.

Нощта бѣше тъмна, нѣ небе-то бѣше пълно съ звѣзди които ся отражаваха въ спянитѣ води на езерото. Догдѣто азъ глѣдахъ полупенящъ изъ тъмнината, стори ми ся че виждамъ една червеникава видѣлна задъ планината. Тя втѣлѣзе и ся распространи догдѣто ми ся видѣ като едно велико папрово дърво на върхътъ на планината. Боята ѣ бѣше черно-червеникава и тя издаваше искри подобни на блѣскътъ отъ нѣкоя велика електрическа батерия.

Азъ стапахъ и по отрихъ очитѣ си за да ся освободи отъ странната илюзия, нѣ видѣхъ че свѣтлината стана още по ясна. Какво може да бѣде това? Азъ поглѣдахъ на около си. Тогазъ за прѣвъ пътъ азъ заблѣжихъ едно особено измѣнение. Острова не издаваше вече нара! Нѣмаше никакъвъ гласъ нито отъ единъ отъ стотицитѣ му малки гейзери; нито единъ хвърлей отъ нара ся издигаше въ тихия нощенъ въздухъ. Това измѣнение мя стрѣсна, нѣ не мя оплаши. Нѣщо ново и странно ставаше, нѣ какво бѣше то,

азъ не можяхъ да си въобража. Азъ си помислихъ че отъ по високата частъ на острова азъ ще мога да видѣ по-добръ, за това бързо трѣгнахъ за тамъ. Когато отивахъ азъ почувствувахъ нѣщо ново. Земята подъ мене ся подигаше и спадаше, азъ почнахъ да

Ти ся спрѣ, и . . . знаеше като парализирана върху зрѣлището около нея.

почти всичкото си врѣме когато бѣха будни въ пушенне мълчишкомъ. а това биваше прѣкъснато само когато готвѣха и идѣха.

На третия деиъ ходихъ около малкия -островъ

залитамъ и тогава спрѣхъ. Измавиха ли ме очитѣ ми, или азъ дѣйствиелно видѣхъ че земата се люлъаше като вълпи? Азъ ся покрихъ, и слѣдъ нѣколко стъпки стигнахъ на върхътъ. Тогава азъ ся обърнахъ и погледнахъ пакъ къмъ планината. Високо, високо, надъ планината ся издигаше и ся разпространяваше свѣтлината и испущаше порои златни искри. Азъ я глѣдахъ съ едно замаено очюдване и не можяхъ да си отиѣма очитѣ отъ нея, нито можяхъ да разбира значението ѝ. Тази страшна и величественна сцена не можѣше да ся опише, нѣ при все това, слѣдъ тѣзи толкова години, азъ трѣбова само да затворя очитѣ си и пакъ я виждамъ въ въображението си. Далечъ надъ земя и езеро тази величественна свѣтлина свѣтѣше по ясно отъ сръдневното слънце. Подалечнитѣ върхове и гори бѣха облѣни съ единъ тъмно червеникъвъ блѣсъкъ подобенъ на свѣтлината пропсходяща отъ слънцето когато ся скрива задъ единъ гърмеженъ облакъ.

До тази минута никакъвъ гласъ не бѣше прѣкъсвалъ странната и съвършенна тишина на нощта. Шумоветѣ на нашия малкъ островъ бѣха утихнали, и даже движението на водата по край брѣга бѣше спрѣло минутно. Внезапно, съ единъ ревъ, толкова великъ, толкова дивъ, и толкова адеки щото поне моята опитностъ не може да намѣри сравнение за него, духътъ на волканътъ ся отвърза. Планината ся подигаше и клатѣше ту къмъ една ту къмъ друга страна, и тогава върхътъ ѝ ся разцѣпи. Голѣми грамади разжѣдени скали ся хвърляха къмъ небесата и послѣ падаха въ растопената лава далеко и широко по земата. Тѣ прѣобърнаха езерото въ пѣна съ едно диво съскание което ся чюваше даже всрѣдъ вавилонията отъ шумове които ся чюваха на всѣкоя страна. Едно слѣдъ друго, съ ревъ слѣдъ ревъ, планината хвърлѣше на горѣ разжѣдения си градъ прѣзъ минута, и слѣдъ всякой пароксизмъ на яростъ, тя ся свиваше и подигаше като нѣкое велико животно въ смъртна агония, до гдѣто самитѣ небеса ся виждаха като въ огнь, и голѣми стълпове димъ ся издигаха отъ брѣгътъ и отъ испарението на водата.

Азъ бѣхъ стоялъ като единъ чловѣкъ въ стѣнъ прѣзъ малкото минути слѣдъ като почна изригванието. Азъ видѣхъ всячко, и осѣщахъ едно удивление, и даже ужасъ, нѣ до онази минута никакъ не мислихъ що може да стане съ мене. Единъ внезапенъ викъ, или отъ страхъ или отъ болки, мя стрѣсна. Това бѣше чловѣчески викъ, и твърдѣ близо. Азъ ся обърнахъ още еднажъ и изведнажъ едно парче разжѣжена скала падна, свиряще като нѣкой камъкъ отъ пращата на нѣкой гигантъ и ся прѣсна въ стотини свѣтли парчета, върху скалата на която азъ

ся подпиряхъ една минута по прѣди. Страхътъ бѣше до толкова затѣпилъ моитѣ чюства щото азъ никакъ не ся уплашихъ, нито тогава нито по послѣ.

Викътъ идѣше отъ колибата, около сто метра расстояние отъ мене. Той бѣше викъ отъ жена; и когато азъ ся обърнахъ, азъ видѣхъ че дѣщерята на стария Мохъ искочи отъ колибата, на която покриветѣ бѣше запаленъ на петъ-шестъ мѣста отъ разжѣженитѣ камъни които падаха върху нея. Тя ся спрѣ, и като хвърли назадъ косата ся която бѣше паднала разбъркана по лицето ѝ, зяпаше като парализирана върху зрѣлището около нея. Тогава, съ единъ пискъкъ тя ся обърна къмъ колибата като за да търси баща си. Нѣ твърдѣ късно бѣше вече. Съ единъ дивъ ревъ, пискъкъ и съскание, странно разбъркани, гейзеритѣ на Мокихуна ся събудиха въ животъ още еднажъ. Отъ стотини мѣста пара и извори съ врѣща вода ся издигаха въ въздуха, и покривиха острова съ едно гѣсто парно було.

Моитѣ поглѣди ся спрѣха върху колибата и формата на изумѣлата отъ страхъ жена. Азъ видѣхъ че единъ хвърлей отъ пара пробѣ покривѣтъ съ единъ адеки пискъкъ, изведнажъ угаси пламъцитѣ, и хвърлеше високо въ въздухътъ единъ великолененъ гейзеръ отъ врѣща вода. Види ся че водата я попаря, защото тя се спрѣ и отстъпи назадъ. Тя ся обърна къмъ мене; и тогава гѣстия сивъ облакъ отъ пара скри и нея и всичко друго отъ моитѣ очи. Истинно-живно азъ я повикахъ по име, и ся затѣкохъ къмъ колибата да я срѣщна. Слѣдъ нѣколко стъпки, азъ ся спѣнахъ о единъ камъкъ и паднахъ. Скоро станяхъ, нѣ вече изгубихъ направлението. Гѣстия сивъ облакъ бѣше скрилъ всичко отъ мене. Топлата пара отъ врѣщитѣ гейзери, както и съсканието и пискъкътъ, страшно разбъркаха моитѣ чюства. Азъ чювахъ паданието на камъни и пепелъ на около, азъ осѣщахъ парливата вода по лицето си, азъ виждахъ блѣсъкътъ на свѣткавицитѣ, нѣ азъ не можяхъ вече да чюя звукътъ на чловѣческия гласъ който бѣше апелиралъ къмъ моето съчюствие въ ужасната самотия на природната спазма. Заслѣпенъ, смутенъ, азъ продължавахъ да вървя. Азъ падахъ и ставахъ като ся удрѣхъ по камънитѣ. Разжѣженитѣ камъни свирѣха по край мене и падаха при нозѣтъ ми. Азъ ся изиурихъ и почнахъ да мисля че крайтъ е дошълъ. Изведнажъ единъ черенъ прѣдмѣтъ ся испрѣчи прѣдъ мене. Азъ прострѣхъ ръка да го отмахна отъ прѣдъ си. Азъ го побутнахъ — той бѣше живъ! Той ся исправн, и азъ разбрахъ че това бѣше дѣщерята на Мохъ!

„Рахека!“ (бѣлий чловѣче), тя извика съ растѣренъ гласъ и сграбчи прострѣната ми ръка.

Ний останахме тѣй за нѣколко минути; тогава

новъ дъждъ отъ камъни и пепелъ се излѣ върху насъ. Ръка въ ръка ний продължавахме да вървимъ прѣзъ него, нъ за колко врѣме, азъ не зная. азъ се спънахъ и паднахъ въ вода. Ний бѣхме дошли до езерото. Ний продължавахме да газимъ въ езерото. Камънитѣ и пепелтъ още падаха около насъ и съскаха когато достигаха до водата. Тука ний бѣхме вече свободни отъ топлата пѣра и врящитѣ извори. Прѣдъ насъ въ водата ся виждаше една сѣйка. Полека лека ний ся приближихме до нея. Това бѣше една ладия! Когато азъ я уловихъ съ ръката си, моятѣ чувства мя оставиха. Притъмнѣ на очитѣ ми, забучаха ушитѣ, и азъ не зпяхъ нищо повече!

Най послѣ азъ ся събудихъ и отворихъ очи. Бѣше день. Азъ лѣжахъ въ дъното на ладията. Азъ станахъ и погледнахъ на около си. Въ прѣдната частъ на ладията сѣдѣше дъщерята на Мохи. Тя бѣше колѣничела и въ ръцѣтъ си държеше лопатата. Черната ѣ коса достигаше до петитѣ ѣ. Тя бѣше заспаа. Около насъ езерото бѣше намръщено и сиво и пепелтъ ся носѣше по лицето му. Но нататѣкъ, азъ виждахъ почернялата планина, пукната и раздрана отъ която ся издигаха стълпове димъ. Азъ глѣдахъ на около си; азъ търсихъ изъ водата близо и далече, нъ никаква скала, никакъвъ брѣгъ не ся виждаше. Островъ Мокхуна бѣше и изчезналъ!

О. Х.

ПРѢВОДИ НА БИБЛИЯТА.

Прѣди двѣ хиляди сто и осемдесетъ и три години, въ год. 285 прѣди Р. Хр., седемдесетъ учени мъжие отъ Александрия се наели да съберътъ и наредѣтъ Еврейскитѣ Св. Писания въ настоящата имъ сгруппирана форма извѣстна намъ подъ името Ветхий Завѣтъ. При това, за улеснение на Евреитѣ живущи въ Египетъ употрѣбляющи Гръцкый языкъ, сжщитѣ тѣзи седемдесетъ се наели и да прѣведатъ Св. Писания на този языкъ. Резултата на тѣхния трудъ е извѣстенъ отъ тогава дори до днесъ подъ наименованието „Септуагентъ“. Така се наричалъ този прѣводъ на Ветхий Завѣтъ, защото билъ работа на седемдесетъ прѣводачи.

Около 400 години по-късно, прѣзъ второто столѣтие подиръ Христа, книгитѣ на Новий Завѣтъ били приложени къмъ Септуагента и цѣлото било прѣведено на Латински. Този прѣводъ се наричалъ „Итала“.

Италата или Латинский прѣводъ скоро станалъ общензвѣстенъ между първитѣ Христиани и почналъ да се употрѣблява отъ тѣхъ, като прѣдпочитали него прѣдъ Еврейскитѣ оригинали и прѣдъ Гръцкия прѣводъ. Това продължавало за двѣ столѣтия, до ревизията (прѣработката) направена отъ Св. Иеромъ въ 405 год. сл. Р. Хр. Слѣдъ като Св. Иеромъ довършилъ тази си прѣработка, по която се и отличилъ и голѣма частъ отъ която била извършена въ селото Витлеемъ, почти на самото мѣсторождение на Иисуса Христа. Далматинскитѣ и Панонскитѣ калугери скрили стария прѣводъ на библията и почнали да не употрѣбляватъ вече другъ освѣнъ дадения отъ самия имъ покровитель Св. Иеромъ.

Иеромовий прѣводъ прѣвъсхождалъ до толкова трудътъ на седемдесетъ тѣхъ, колкото тѣхний трудъ билъ по-добъръ отъ полуварварский прѣводъ направенъ прѣди прѣводътъ отъ 285 год. пр. Р. Хр.

Този ученъ святия прѣгледалъ съ много голѣмо внимание приготвенитѣ ръкописи отъ библията, които му били достъпни и ги сравнилъ съ Арабский, Еврейски и Сирийски ръкописи. Въ всичкитѣ тѣзи ръкописи той направилъ измѣнения и поправки, които сж спазени дори до днесъ. Читателтъ ще може да си състави що годѣ понятие за този Херкулесовъ трудъ на Св. Иерома, когато вземе прѣдъ видъ, че нему били прѣдложени отъ членовѣ на Никейскый съборъ повече отъ двѣстѣ ръкописи, всичкитѣ различни единъ отъ другъ въ нѣкои отъ най-важнитѣ имъ чѣрти.

Като книгопечатаннето е било още неизвѣстно, всичкитѣ книги сж били въ ръкописъ. За стотини години прѣписвачитѣ на Св. Писания прилагали нѣкой нѣща и изоставяли други било по тѣхно благоусмотрение или по неведение, до толкова щото станало много мъчно даже и за най-ученитѣ да рѣшѣтъ кое да остане за поучение на бѣдѣщитѣ поколения и кое да се исхвърли отъ священнитѣ страници, като апокрифическо (неканоническо). Този трудъ на Св. Иерома е извѣстенъ подъ името Вулгатъ (Vulgate).

Думата „библия“ (книги) или както сж я употрѣблявали древнитѣ писатели, „книгата“, първо се употрѣблява отъ Хризостомъ въ петото столѣтие за да убозначи Христи-

анскитѣ Св. Писания. Той нарича Св. Писания изобщо Библията или „книгитѣ“. Голѣмата разлика въ ръкописитѣ написани отъ първитѣ Християнски отци е причинявали голѣма прѣпирня между църковницитѣ относително кои книги могатъ да се включватъ въ Библията. За приемането на нѣкои отъ тѣхъ като канонически тѣ всички сж били съгласни; но имало е други книги които отъ едни сж били приемани за канонически, а други сж ги отхвърляли като апокрифически.

Книгитѣ съставляюща Библията, както сж нарѣдени и приети по настоящемъ, сж плодъ на многогодишенъ трудъ и безбройни събори и съвѣщания.

За 1200 години слѣдъ умирането на Спасителя нашего Исуса Христа на Голгота подробноститѣ за което умиране сж извѣстни вече на повече отъ 700,000,000 души прѣснжти по всичкитѣ кѣтве на земното кълбо, всѣкоя отъ книгитѣ на Библията е била една непрѣкъсната исторійка, не раздѣлена на глави, параграфи и стихове, както тѣ сж раздѣлени сега.

Прѣди врѣмето на Испанский раввинъ, който е въвелъ настоящето пораздѣление, Евреитѣ сж употрѣблявали една система подраздѣление на Вехтий Завѣтъ въ глави и стихове, която никога не била приета отъ Християнитѣ и която се отхвърлила даже и отъ самитѣ Евреи и била замѣстена съ съ тази на учений Испанецъ. Новий Завѣтъ не е билъ раздѣленъ на стихове до слѣдъ изобретението на печатанието, а именно въ Гръцкото издание на Робертъ Стефанъ въ 1551 год.

Отъ първитѣ прѣводи на Библията най-важний, освѣнъ Септуагента и Иеромовото издание, е троякий Египетски прѣводъ, направенъ въ четвъртото столѣтие. Този забѣлжителенъ прѣводъ въ три язици е билъ назначенъ да отговаря на нуждитѣ на всичкитѣ части на Египетъ.

Прѣзъ тъмнитѣ вѣкове и до врѣмето, когато Лютеръ далъ на свѣтътъ главното си произведение, нѣколко прѣвода били направени. Между тѣзи сж: Ноткеръ—Лабньовий въ 980 год. сл. Р. Хр.; онзи приготвенъ подъ надзора на Петра Валда въ 1170; важний трудъ на Лудовикъ Благоразумний въ 1227; онзи отъ Карлъ Мудрий въ 1380; Гувровото издание въ 1286; Испанското изда-

ние въ тринадесетото столѣтие, прѣзъ управлението на Алфонсо V и двата изящни трудове на Виклифа и Хуса, послѣдний за Чехитѣ а първий за Англоговорящитѣ народи. Слѣдъ изобретението на книгопечатанието, всѣкой, който съзиралъ въ себе си що годѣ литературни дарби, се мислилъ и за проведенъ отъ Бога нарочно за да направи новъ прѣводъ на Библията. Че това е било тѣй личи отъ факта, че не по-малко отъ седемнадесетъ прѣвода на библията само на Нѣмски сж били направени въ промеждутѣка между Гуттенбергъ и Фаусъ на една страна и Мартинъ Лютеръ на другата.

Първитѣ печатани издания на Библията напомнюватъ челоуѣку изречението на мудреца относително тѣлата ни че сж „страшно и чудно създадени“.

Първий прѣводъ на Английски билъ Виклифовий въ 1384 год. Прѣводача Виклифъ билъ осжденъ на изгаряние за гдѣто си позволилъ да извърши такъво дѣло безъ съгласието на духовенството, но най-послѣ му се позволило да умрѣ естествена смъртъ. Неговата библия никога не се печатала, обаче, отъ нея има много ръкописи.

Нѣма днесъ друга книга, която да е прѣведена и да се чете на толкова много язици и отъ толкова много хора колкото Библията. Прѣзъ настоящий вѣкъ най-голѣма дѣятелностъ се е развивала въ прѣвежданието и распространението на тази книга. Тя е прѣведена вече на повече отъ 300 различни язици и диалекти и се чете отъ повече отъ 500,000,000, отъ жителитѣ на земята. Много отъ тѣзи язици е трѣбвало първо чрѣзъ голѣмъ трудъ и постоянство да се приведжтъ въ писменни и тогава Библията е печатана, като първата книга на тѣзи язици.

Ний Българитѣ длѣжимъ прѣвежданието на библията на говоримия ни языкъ главно на Д-ра Ригса, Американския ветеранъ Миспонеринъ въ Цариградъ, който може справедливо да се нарече и баща на нашата духовна книжнина. Въ този прѣводъ сж участвували още и сведущия по старитѣ язици Д-ръ Лонгъ, още живъ и дѣятеленъ професоръ въ Робертъ Келлежъ и двама Българи, Христодушъ Костовичъ Сичановъ отъ Самоковъ и Петко Р. Славейковъ отъ Трѣвна, и двамата починали. На тѣзи труженници ний длѣжимъ вѣчна признателностъ.

М. Н. П.

ХАМБУРГСКИЯ ПЬЮЩЪ КЪРПАЧЪ.

Една лѣтна вечеръ, когато голѣми множества народъ минавали прѣзъ една отъ Хамбургскитѣ улици къмъ Алтона за да слушаютъ музика, единъ кундурадгия кърпѣлъ едни кундури прѣдъ дюкянтъ си. Той пѣялъ единъ отъ най-хубавитѣ псалми по Старо-Германски, и никакъ не си отдѣлялъ читѣ отъ кундура който заминавалъ всичкото му внимание. Той не обръщалъ никакво внимание на множеството което заминавало прѣдъ него, до гдѣто единъ младежъ ся спрѣлъ внезапно и му казалъ:

„Добре, приятелю, ти ся виждашъ доста честитъ и доволенъ!“

Говорителътъ билъ единъ ученикъ. Неговитѣ чррти, чернитѣ му очи, високия му носъ, и тъмната му кожа, показвали че той принадлежалъ на Еврейското плѣме. Кърпачътъ подигналъ читѣ си, и весело отговорилъ:

„Наистина, честитъ и доволенъ съмъ азъ, господинъ; и защо да не бѣдѣ?“

„Азъ не зная; нѣ всички не сѣ като тебе. Твоята сиромашия може да тя смуцава. Нѣ може би ти имашъ да промишлявашъ само за себе си?“

„Ти си погрѣшенъ въ това, Г-не,“ той отговорилъ; „азъ имамъ да храня една съпруга и седемъ дѣца съ работата на тѣзи рж-цѣ. Азъ съмъ единъ бѣденъ чловѣкъ, това е вѣрно; нѣ азъ мож да пѣя и да си върша работата.“

„Азъ трѣбва да исповѣдвамъ, казалъ младежътъ,“ че азъ съмъ много изненаденъ да видя единъ бѣднякъ като тебе тѣй доволенъ“.

„Странниче,“ казалъ кърпачътъ, като спрѣлъ работата си, и го уловилъ за рамото съ едно сериозно изражение,“ азъ не съмъ толкова сиромашъ колкото мя мислишъ ти, азъ съмъ синъ на Царьтъ“.

Ученикътъ си обърналъ главата и си заминалъ, казвайки на себе си: „този сиромашъ е очевидно лудъ! Неговата лудостъ го прави тѣй честитъ. Азъ мисляхъ че ще да чуя отъ него тайната на блаженство, нѣ азъ съмъ изгубилъ врѣмето си“.

Минала ся една седмица, и ученикътъ като миновалъ пакъ изъ сжщата улица, намѣрилъ кърпачътъ да сѣди на сжщото мѣсто и да пѣе тѣй весело както по прѣди.

Младежътъ, като приближилъ, подигналъ шапката си, съ единъ подигравателенъ поздравъ, като извикалъ, „добро утро, г-не Княже.“

„Спри ся, приятелю“, казалъ кърпачътъ, като спрѣлъ работата си: „малко изяснение, ако обичате. Ти мя остави много внезапно онази вечеръ защо ти помисли че азъ съмъ лудъ.“

„Азъ трѣбва да кажа че азъ вѣрвахъ това,“ отговорилъ ученикътъ.

„Добрѣ, приятелю, азъ не съмъ лудъ. Каквото казахъ, азъ го казахъ усърдно. Азъ съмъ синъ на Царьтъ. Ще обичашъ ли да чуешъ една пѣснь за моя царь? Азъ ще испѣя една ей сега.“

Младежътъ не ся сжмѣнвалъ че ако приеме прѣдложението, за него ще бѣде малко забавление, а за бѣдния чловѣкъ едно голѣмо задоволство, и слѣдователно поканилъ го да пѣе. Кърпачътъ почналъ да пѣе една пѣснь на този стихъ, „Да дойде царството твое“. Когато свършилъ, той попиталъ младежътъ да ли разбира; нѣ той ся виждалъ да е още подъ старото си впечатление.

„Азъ трѣбва, тогава“, казалъ стария кърпачъ, „да ти расправа подробно за Христовото царство и за славата на Царьтъ.“

Той почналъ, тогава, съ божественното обѣщание въ началото, при испѣжданieto отъ райтъ че сѣмето на жената ще смаже главата на змията. Той му посочилъ това обѣщание, което ставало ясно отъ вѣкъ на вѣкъ прѣзъ всичкитѣ пророчества, и откривало повече Спасителевото царство. Той му показалъ какъ всичко ся е изпълнило което бѣше писано въ Мойсеевия законъ, въ пророцитѣ и въ псалмитѣ за Исуса Христа; какъ трѣбвало Христосъ да пострада и да влѣзе въ слава; какъ на него ся дала всяка власть на небето и на земята и какъ дѣйствително той основа едно царство което никога нѣма да ся разори, и ще съедини въ свято другарство Иудеи и язичници. И тогава съ очи свѣтли отъ надѣжда и любовъ, той показалъ на младежътъ съ краснорѣчивъ языкъ произходящъ отъ дълбочината на неговитѣ усѣщия, че поданикътъ на това славно царство е Божие чадо, единъ наследникъ, и съ наследникъ съ Христа, Царьтъ; и че той ще царува съ него въ вѣка.

„Сега,“ казалъ кърпачътъ, като хваналъ за ржка младия Еврейски ученикъ който

сѣдѣлъ при него и на когото умѣтъ билъ съвсемъ занятъ съ нѣща които тогава за прѣдъ пакъ въ живота си чулъ, за старитѣ общанія дадени на неговитѣ прадѣди, „сега, младежо, не виждашь ли какъ азъ можъ да кажа, 'азъ съмъ синъ на Царѣтъ; и защо съмъ тъй честитъ и доволенъ? Причината е че азъ зная Исуса. Азъ вървамъ въ него, и го любя. И священнитѣ писания сж които ми казватъ че всички нѣща сж мои, да ли животъ или смъртъ, или нѣща настоящи, или бѣдъщи; всички сж мои, защото азъ съмъ неговъ.“

Товага, глѣдайки младия Израилтянинъ въ лице, стария Християнинъ казалъ:

„Вървашъ ли въ пророцитѣ? Азъ зная че ти вървашъ; защото азъ виждамъ чрѣзъ твоята физиономия че ти произлазяшь отъ онѣзи които върваха въ пророцитѣ. Товага, синко, ако вървашъ въ пророцитѣ, ти трѣбва да вървашъ въ онзи за когото пророцитѣ сж говорили.“

Младежътъ слушалъ съ мълчание. Странни мисли прѣминали прѣзъ умѣтъ му. Най-послѣ той попиталъ полу-оплашено:

„Гдѣ можъ азъ да ся научя за тѣзи нѣща, защото азъ виждамъ че ти вървашъ, и имашъ миръ? О, да можяхъ и азъ да го имамъ!“

„Нá“, казалъ старецътъ, като му подаль една Библия: ти трѣбва да четешъ съ голѣмо внимание тази книга у дома си; и кога-то ти ся боришь съ неприятелитѣ на душата си, азъ, като Мойсея на планината, ще ся моля непрѣстанно за тебе, и ти трѣбва да помолишь другъ единъ да ся моли за тебе, единъ когото ти още не знаешъ, нъ който знае тебе, и който е по голѣмъ отъ Мойсея, който е надъ всичкитѣ други.

Младия Евреинъ взелъ книгата, и като стиснилъ съ благодарностъ ржката на старецътъ, подигналъ си шапката, и го поздравилъ съ почетъ.

„О, дано господъ Исусъ; казалъ старецътъ, като дигналъ очитѣ си къмъ небото, „да прѣсади и тогози въ неговото маслинено дърво!“

Прикаската не ся свършва тука. Молитвата на стария кърпачъ била чута.

Младия Евреинъ ся обърналъ къмъ Христа и сега усърдно и успѣшно проповѣдва Христа мѣжду своя си народъ.

С.

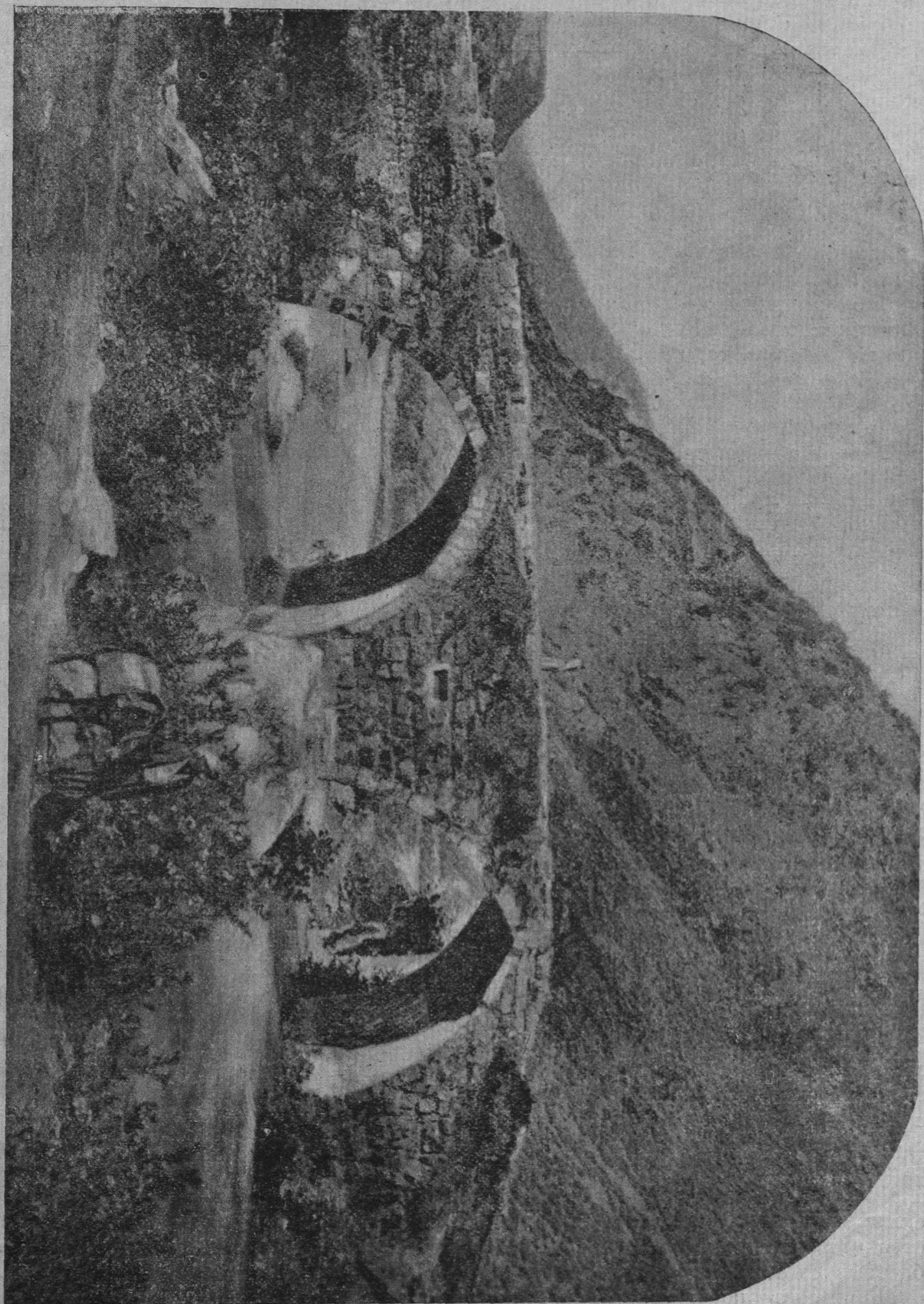
ЛИВАНЪ.

Ливанъ е Сирийската Швейцария. Нейнитѣ широки въ два рѣда планини, на който върховетѣ сж покрити съ снѣгъ, нейнитѣ дълбоки, мрачни проходи, нейнитѣ буйни рѣки, половинъ скрити мѣжду отвѣснитѣ скали, отъ пукнотинитѣ на които тѣ излазятъ и падатъ въ шумящи води, прѣдставляватъ една послѣдователностъ отъ сцени отъ неопи-суема хубостъ. Никѣдъ въ Сирия, и, наистина, въ твърдѣ малко мѣста по цѣлия свѣтъ, може да ся намѣри такава естествена хубостъ. Всички пжтешественници сж сжгласни че Ливанъ съединява въ себе си много отъ особенната хубостъ на Алпитѣ съ по грубото вѣликолепие на Хималай.

Този най високъ и най забѣлжителенъ планински рѣдъ въ Сирия, бразува северната граница на Палестина, и неговитѣ двѣ височини лѣжатъ на половинъ пакъ мѣжду Дамаскъ и Сидонъ. Той отива успорѣдно съ крайбрѣжието на Срѣдиземно Море и ся простира отъ северъ къмъ югъ за повече отъ 350 к. м. Западната частъ на Ливанската планина ся отдѣля отъ источната чрѣзъ дългата долина Бука. Прѣзъ тази долина текътъ двѣ рѣки, Наръ елъ — Аси (старата Орантисъ), и Литания (старата Леонтисъ), която отдѣля Сирия отъ Палестина. На едно мѣсто нарѣчено Бургозъ, надъ нея има единъ естественъ мостъ, и на много други мѣста има стари каменни мостове. Единъ отъ тѣзи мостове, *Гисаръ елъ* — *Кардели*, който ся показва въ картината, крѣстосва рѣката на едно твърдѣ живописно мѣсто. Долината Бука е извѣнмѣрно плодородна, но твърдѣ малко ся обработва по причина на трѣскитѣ причинявани отъ отровни испарения.

Литания минува прѣзъ мѣста отъ неопи-суемо великолѣпие. Цѣлото ѳ течение е прѣзъ тъмни долини и скалисти гърла. На нѣколко мѣста тя е събрана мѣжду брѣговетѣ отъ голи скали хилядо стѣпки на височина, и образующи много пещери. По нѣкога канаритѣ ся изглѣждатъ като да сж свързани отъ горѣ, и по нататѣкъ, стиснатата рѣка искача въ цѣлъ потокъ, като пада отъ скала на скала, догдѣ пакъ ся изгубва доло въ нѣкоя пропасть. Цѣлата страна е волканическа, и дава ясно доказателство за великитѣ подземни сили, които нѣкога въ миналитѣ вѣкове раскъсали великата планинска ве-

МОСТЫ ГИЗАРЪ ЕЛЬ-КАРДЖЪ, НАДЪ РѢКА ЛИБАНЪ, ВЪ ЛИБАНЪ.

рига чрѣзъ една ужасна спазма, и дали възможности на Сирийскитѣ рѣки да си пробиятъ пъть до Срѣдиземното Море.

Растението по Ливанската планина е оскудно, но въ подолнитѣ равнини горитѣ, особено кедровитѣ, изобилуватъ.

Въ цѣлата мѣстностъ има около 200,000 жители, състоящи отъ Маронити. Друзи, Мохамедани, Гърци и други религиозни секти.

Планинцитѣ сж хубави на глѣдъ, високи, силни, и ся занимаватъ съ скотовѣдство. Християнски мисионери вършатъ добра работа мѣжду населението като му проповѣдватъ евангелието и отварятъ училища за възпитанието на младитѣ.

ЕДНО ИЗВѢСТИЕ НА ЛЮБОВЪ КЪМЪ СКЪРБЯЩИТЪ.

Свѣта е пълнѣ съ нещастни чловѣци; и въ много случаи туй нещастие е причинено отъ самитѣ тѣхъ. Нищо не е вкусно на единъ чловѣкъ на когото языкътъ е бѣлъ по причина на трѣска; вината не е у храната, нъ у болното тѣло; щомъ оздравѣе то, всѣка храна става вкусна. Назадоволството е една сърдечна болѣстъ, и не зависи на външни условия. Ап. Павелъ можеше да пѣе въ затвора, нъ Ахавъ бѣше нещастенъ въ единъ палатъ. Нѣкои отъ най голѣмитѣ клѣтници които азъ познавамъ, сж заобиколени съ изобилие; и нѣкои отъ най веселитѣ ми приятели нѣматъ много имущество освѣнъ Исуса Христа, една добра свѣстъ, и небоето което очакватъ да наслѣдятъ. Едно промѣнение на обстоятелства ще бѣде малка помощъ на хиляди нещастни чловѣци; оно ва отъ което тѣ иматъ нужда е едно промѣнение на сърдце; вътрѣшността трѣбва да ся подслади.

Нъ азъ нѣмамъ въ умъ своеволнитѣ нещастници когато поднасямъ туй извѣстие на любовь, нъ онѣзи чинито скърби не ся причинени отъ самитѣ тѣхъ — скърби които ги нападатъ по Божие позволение. Ако такъви думи като „накаже“, „смири“, „поправи“ означаватъ нѣщо въ Библията, тѣ безъ сжмѣнно означаватъ че нашия небесенъ отецъ праща по нѣкога смущения на възлюбленитѣ си чада.

„Който азъ любя, азъ ги изобличавамъ и наказвамъ;“ „когато Богъ любя, той го

наказва“ — тѣзи сж толкова ясни изражения колкото думи могатъ да ги направятъ. Псалмопѣвеца стоеше прѣдъ тази голѣма истина когато той каза, „азъ бѣхъ нѣмъ и неотворихъ устата си защото ти го стори“. Какъ този фактъ измѣнява нѣщата! Едно благословенно откритие е когато намѣримъ Божията рѣка въ нашитѣ радости или скърби. Понататѣшни запитвания не ни принасятъ никакво добро; защото Богъ пази тайнитѣ си; роптание и бунтъ само ще увеличатъ нашитѣ скърби. Богъ го стори. Дръжъ тази истина право прѣдъ очитѣ си, опечалений приятелю, догдѣто ти го прочетешъ прѣзъ сълзитѣ си, и ти ще ся научишь двѣ нѣща. Първо, ти ще ся научишь че имаше една божествена цѣль въ твоята скръбъ и нѣмаше никаква случайна погрѣшка въ ударѣтъ. Защо извършеното отъ Бога спрѣмо тебе бѣше разумно и благо, ти не можешъ разбра както твоеето дѣте не разбира вътрѣшнитѣ работи на часовника, когато то прочете числото „осмъ“ на лицето му и трѣгва за училище. Дѣтето приема факта, и не ся спира да търси причинитѣ му. Ний не можемъ да раскриемъ тайнитѣ на провидѣнието, и ако ся постараемъ, дохожда ни отговора който ни кара да млъкнемъ, „млѣкнѣте, и разумѣйте че азъ съмъ Богъ!“

Другото нѣщо което ти трѣбва да научишь е че Богъ който „го стори“ не е единъ слѣпъ тиранинъ, нъ единъ разуменъ, нѣженъ, любезенъ баща. Това е едно драгоцѣнно откритие; защото ний можемъ да търпимъ почти всичко, ако сме увѣрени че има любовь задъ него. Любовта никога не ни онеправдава. Любовта никога не ни обира; никога не ни мѣчи, никога не ни товари съ излишенъ товаръ. Чюдесната любовь която „непожали сина своего, нъ го прѣдаде за всинца ни“, е нѣщо въ което ний можемъ да уповаваме даже когато паднатъ върху ни най тѣжкитѣ удари, или когато стоимъ прѣдъ най тъмния облакъ. Ти може да кажешъ че си въ голѣмо недоумѣние за Божиитѣ дѣла спрѣмо тебе; нъ тази мѣчнотия произлазя отъ тѣсния и ограниченъ характеръ на нашитѣ умове. Тука ний само „отчасти знаемъ“ — само една частица отъ Божиитѣ цѣли и тогава ний ся впускаме и критикуваме цѣлото. Ний сждимъ Бога по дѣтински. Помни още че ти си на отдолната страна, тъмната страна на увисналия

облакъ на скръбта. Когато ти оплакваш единъ починалъ съпругъ, или едно любезно дѣте, тѣ може да ся горѣ на небесната страна на този облакъ, глѣдайки на неговата чудесна свѣтлостъ. Бори ся колкото щещъ съ това недоумение, нѣ ти ще трѣбва да ся задоволишь да знаещъ само отчасти, „остатъкътъ“ ще знаещъ отпослѣ. Ако заемешъ бинокльтъ отъ староврѣмения гоенъ герой който писа посланието къмъ Римлянитѣ, ти ще видишь този славенъ знакъ въ погорнитѣ небеса: „Всичко съдѣйствува за доброто на онѣзи които любятъ Бога.“ Внимавай да не би Сатана да настрои сърдцето ти срѣщу небесния ти отецъ, или да обърне сладкото упование въ горчиво роптание.

Голѣмо впечатление ни правятъ разнитѣ начини по които разни лица ся повлияватъ отъ скърбитѣ. Нѣкои чловѣци ся виждатъ да нѣматъ никакъ сила да ся съвзематъ слѣдъ една велика скръбъ; раната никога не ся исцѣлява. На друга страна, испититѣ които испояждатъ нѣкои лица, запалватъ други въ по голѣми усилия. „Тази финансовна буря завлѣче всичко отъ тебе,“ писахъ азъ еднѣжъ на единъ Християнинъ търговецъ слѣдъ неговото банкрутство, „нѣ ти имашъ доволно благодать скрита въ тебе да тя обогати за цѣлата вѣчностъ“. Този храбръ Христовъ робъ поправи развалинитѣ, почна търговията си, и „при вечеръ бѣше видѣлина.“ Поразенъ, нѣ той не бѣше унищоженъ.

Скърбитѣ които Богъ праща, или позволява, не ся никога назначени за разорението на неговитѣ чада нѣ за тѣхната дисциплина. Овчарѣтъ хвърля стадото си въ дълбоки води за да го къпе, не да го удави. „Ти ще убиешъ тази лоза като я тѣй рѣжешъ,“ каза единъ чловѣкъ на градинарѣтъ си. „Не, Г-не, азъ правя това всякоя година; рѣжанието донася плодъ.“ Ний често намираме Божиитѣ вѣрни чада раскързавени подъ ножѣтъ; нѣ послѣ тѣ даватъ мирни и скѣпоцѣнни плодове на правда и тържественно упование. Това „послѣ“ Богъ има прѣдъ видъ когато той испраща испитнитѣ. Скрѣбта е скѣпото училище въ което голѣмитѣ благодати ся често придобиватъ и отъ което велики характери свѣршватъ.

Защо истинния Християнинъ ся съвзема слѣдъ като е билъ поразенъ отъ голѣма

злочестина и скръбъ? Само защото неговитѣ благодати прѣживѣватъ сътрѣсеннето. Едно нѣщо има което упазва вѣрата му. Когато единъ корабъ изгуби платната си, той е пакъ безопасенъ по причина на кормилото си; когато кормилото отиде, на него остава още котвата; нѣ ако каблата ся скѣса, вълнитѣ лѣсно могатъ да го исхвърлятъ на скалитѣ. Тѣй когато ти ся отпуснешъ отъ Бога, всичко отива. Най голѣмото съсипвание което може да тя постигне въ вѣрѣме на скръбъ е съсипванието на вѣрата ти. Нѣ ако въ най тъмния часъ ти можешъ да уповавашъ въ Бога, и твърдо да вѣрвашъ че той тя наказва за твоя полза, твоята котва е хвърлена въ самия прѣстолъ на любовта, и ти ще излѣзешъ побѣдителъ. Надѣждата сѣщо е друга една благодать която прѣживява. Нѣкои Християни никога не свѣтятъ тѣй ясно както когато сѣ верѣдъ нощта на скръбта. Азъ знаа много добри чловѣци които оставатъ на краката си слѣдъ най голѣмото паданье. Чловѣкъ можеше да си помисли че всичко бѣше свѣршено съ Иосифа когато биде хвърленъ въ затвора, или съ Иоана когато го заточиха на о. Патмосъ, или съ Ивана Бжиянъ, когато го заключиха въ Бедфорския затворъ; нѣ тѣ бѣха турени въ мѣстата гдѣ то щѣха да бѣдѣтъ най полезни.

И това ми напомня да кажа че вашитѣ скърби може да ся обърнатъ за въ полза на други. Вий можете да олѣгчите страдающето си сърдце като обърнете течението на скръбта върху нѣкое колело на практическа полезностъ. Единъ забѣлѣжителенъ проповѣдникъ който бѣше въ една особена тѣжка испитня ми каза, „азъ ще полудѣя, ако не четѣ и работя и проповѣдвамъ.“ Заниманието е твърдѣ успонително за смутения духъ. Умолявамъ тя, приятелю мой, обърни скърбитѣ си на вѣнъ въ потоци на съчювствие и дѣла на благодать къмъ другитѣ, и тѣ ще станѣтъ една рѣка на благословения. Едно кръщение на испитня може да ти е най доброто кръщение за Христовата служба. Работата е по добра отъ плачѣтъ; и ако ти работишь догдѣто послѣдната зора ся пукне, ти ще прочетешъ въ онази ясна видѣлина значението на много отъ твоитѣ скърби.

Т. Л. К.

КУНДУРАДЖИЯТА И МАЛКИТЪ БѢЛИ КУНДУРКИ.

Слѣдующето ся случило въ врѣме на походътъ (крусада) срѣщу механиктъ въ Охайо, Америка:

„Една заранъ въ врѣме на походътъ, жената на единъ пиянецъ дойде при мене.

„Тя посѣше въ ржцѣтъ си едно бебе на шестъ седмична възраст. Скрѣбно бѣше да глѣда чловѣкъ нейното жълто и сухо лице. Тя ми расказа слѣдующата жална история: моя мжжъ пие до умираице; той е изгубилъ всякое чловѣческо чувство; наемътъ на нашата къща не е платенъ; и възможно е всяка минута да бждемъ испѣдени на улицата. Освѣиъ това у дома нѣма хлѣбъ за дѣцата и мене. Той има добра работа, въ всичката му печалба отива въ механиката, отъ день на день той става по свирепъ. Ний сме почти съсипани. Какъ можъ азъ, слаба каквато съмъ, съ едно дѣте въ ржцѣтъ ми, да печеля хлѣбъ за мене и дѣцата си?

„Бръзъ като мисль ми ся прѣдстави въпросътъ, и азъ го попитахъ: защо да ся не обърна този твой мжжъ?“

„Но тя отговори въ отчаение: О, нѣма надѣжда за такъво нѣщо; той ся не грижи за нищо освѣиъ спиртливн пития“.

„Азъ ще дойда да го виджъ днѣсь слѣдъ пладне, казахъ азъ“.

„Той ще тя докачи,“ отговори тя.

„Нищо,“ казахъ азъ; „моя спасителъ биваше докаченъ, и слугата не е погоренъ отъ Господаря си“.

Прѣзъ сжщия този день, азъ посѣтихъ малката имъ паета къщица. Мжжътъ работѣше въ една отъ заднитѣ стаи, и малкото му момиченце отиде да му каже че една г-жа желне да го види. Дѣтето обаче, скоро ся завърна съ извѣстието: баща ми казва че той не иска да види никого.

„Нъ азъ му пратихъ извѣстие че азъ усърдно желаяхъ да го видя. Азъ казахъ: иди кажи на баща си че една г-жа иска да го види за една твърдѣ важна работа, и тя трѣбва да го види, даже ако е принудена да чака и до тъмно.

„Малко слѣдъ това единъ бѣденъ, безчовственъ, подутъ чловѣкъ ся исправи прѣдъ мене“.

„Какво искашъ? попита той. „Моля сѣдни и виждь тази книга,“ отговорихъ азъ като му посочихъ единъ празденъ столъ при дру-

гия край на масата при която сѣдахъ“.

„Той я прочете, и тогава, като я захвърли къмъ масата, изговори гнѣвно: мислишь ли че азъ съмъ глупецъ? Азъ пия когато обичамъ, и не пия когато нещж. Азъ не си губя личната свобода чрѣзъ подписи“.

„Мислишь ли че ти можешъ спрѣ пинието?“

Да, азъ можж, эко искамъ.

„Напротивъ, азъ мисля че ти си единъ робъ на механиката“.

„Не, азъ не съмъ нищо подобно“.

„Азъ мисля, още, че ти обичашъ малкото момиченце на механиката повече отъ собственото твоо дѣте“.

„Не, това не е тѣй“.

„Добрѣ нека видимъ. Когато азъ заминахъ покрай къщата ви механиката, азъ видѣхъ малкото му момиченце на стълбата, и тя бѣше съ бѣли кундури и хубава бѣла дрѣха. Тѣ сж купени съ твоитѣ пари. Азъ дойдохъ тука, и намирамъ твоето момиче, по красиво отъ нея, съ една парцалива дрѣха и съ боси крака“.

„Това е тѣй г-жо“.

„И ти обичашъ жената на механиката повече отъ своята си жена. Когато азъ заминахъ покрай къщата на механиката, азъ видѣхъ жена му облѣчена съ копринена рокля и единъ пайтонъ чакаше за нея. Твоитѣ пари спомогнаха за покупката на копринената дрѣха, конетѣ и пайтона. Азъ дойдохъ тука и намирамъ своята жена съ една стара басмена рокля, сама да върши работата си. Ако тя отиде нѣгдѣ, тя трѣбва да отиде пѣшкомъ“.

„Ти говоришь истината, г-жо“.

„Ти обичашъ механиката по добрѣ отъ себе си. Ти казвашъ че ти можешъ да не пиешъ ако искашь, нъ ти спомогна на механиката да си съгради една хубава тухлена къща, а пѣкъ ти живѣешъ въ тази чюжда срутена къща“.

„Мене никога не дохождаше това на ума то прѣди“.

Тогава като си прострѣ ржката, която трѣперяше като нѣкое листо, той продължи: ти говоришь истината, г-жо; азъ съмъ единъ робъ. Виждашь ли тази ржка? Азъ имамъ малко работа да свърши, нъ азъ трѣбва да испия едно шише бира за да укрѣпя нервитѣ си, другояче азъ не можъ я свърши: нѣ утрѣ, ако дойдешъ, азъ ще подписа залогътъ.

„Това е едно изкушение отъ дявола. Азъ не ти казахъ да подписвашъ залога. Ти си единъ робъ, и туй то. Нъ азъ искамъ да кажа туй: има единъ който може да строши веригитѣ ти и да ти направи свободенъ“.

„Азъ искамъ да съмъ свободенъ“.

„Добрѣ, Христосъ може да ти освободи, ако му се покорещъ, и го оставашъ да строши веригитѣ на грѣхътъ и охотата които тя вързвуватъ“.

„Много години сж ся минали отъ какъ азъ ся молихъ“.

„Не врѣди. Колкото по скоро почнешъ, толкова по добрѣ за тебе.“

„Той изведнѣжъ падна на колѣнитѣ, и когато азъ ся моляхъ, азъ го чухъ да плаче“.

„Жена му колѣнични при мене, и ся моли слѣдъ мене съ една усѣдна молитва. Думитѣ бѣха прости и прѣкъсвани съ плачъ, нъ нѣкакъ си, тѣ отидоха право отъ съкрушенното ѹ сърдце при Бога. и бѣдния чловѣкъ почна усърдно да вика за милость“.

„О Господи! строши тѣзи вериги които горятъ душата ми! съжали мя, съжали жена ми и дѣцата, и строши веригитѣ които мя тѣглятъ на долѣ къмъ ада. О Господи, бжди милостивъ къмъ мене грѣшнияго“.

„И тѣй отъ дълбочинитѣ на сърдцето си той викаше къмъ Господа, и той го послуша, и смили ся на него, и строши всякоя верига и подигна всѣкой товаръ, и той ся исправи единъ свободенъ, испуенъ чловѣкъ“.

„Когато ся исправи, той каза, сега азъ ще подпиша залогътъ и ще го пазя“.

„И той го стори. Единъ домашенъ олтаръ съ въздигна. Улесненията на живота ся скоро спечелиха — защото той имаше добръ занаятъ — и, двѣ седмици слѣдъ тази сцена, малкото му момиченце дойде въ моето недѣлно училища съ бѣли кундури и съ една хубава бѣла дрѣха, като едно доказателство че бащинитѣ ѹ пари не отиваха вече въ кесията на механаджията“.

„Но това което мя очиди най много бѣше че въ по малко отъ два часа Богъ спаси този чловѣкъ и неговия домъ ся повърна въ чистота и миръ“.

СКРѢБТА НА ЕДНО ДѢТЕ.

То бѣше само на петъ години, и когато майка му умрѣ толкова голѣма скрѣбъ почувствуваха по-старитѣ членове на фамилия-

та щото тѣ никакъ не осѣщаха колко осамотено бѣше малкото момче. Тѣ мисляха че то е твърдѣ младо за да може дълбоко да чувствува загубата. То не плака. Уплашеното му лице бѣше блѣдно и то ходеше на самъ на тамъ. То побутна студенитѣ бѣли рѣцѣ и копнѣше да цѣлуне мълчаливитѣ устни, нъ то се страхуваше. То пошепна нейното име, и за прѣвъ пѣтъ въ животътъ му нямаше любезенъ отговоръ. То не можеше да разбере какво нѣщо е това смъртъ, нъ то разбра ужасното чувство на самотния. То глѣдаше на погрѣбалната служба съ едно мълчеливо страхопочитание. По старитѣ дѣца плачеха. То ся чудѣше на всичкитѣ странни людие и нѣща. Когато то видѣ че я спуснаха въ гробътъ, то почувствува че то трѣбва да ся хвърли вжтрѣ съ нея, нъ пакъ то ся страхуваше. Лицето на баща му бѣше блѣдно, намръщено и грубо. То ся чудеше да ли баща му бѣше ядосанъ на майка му защото бѣше умрѣла. То ся осѣти по едно врѣме ядосано и нетърпеливо. Тя никога по прѣди не бѣше сторила нѣщо тѣй странно. Да лѣжи тѣй тихо и мирно безъ да продума нѣкому, не бѣше по нейния характеръ.

То заспа въ градината слѣдъ като всички чюжденци ся бѣха разотипли, и сѣнува единъ лошъ сънь. То ся събуди стрѣснато и бѣжншкомъ отиде въ кѣщи, като викаше: „мамо, мамо!“ Тя всякога го бѣше утѣшавала когато ся събудѣше прѣзъ нощта отъ нѣкой лошъ сънь. Неговата сестра го улови за рамото когато то тичаше прѣзъ входа.“ Мълчи! Мълчи!“ тя каза съ единъ остръ, обтегнатъ гласъ. Тя не можѣ да му прости че толкова скоро е забравило че майка му бѣ умрѣла. То ся смѣлчѣ минутно и запапе въ нейното съ сълзи облѣно лице. Тогава то си припомни, и ся завърна умислено къмъ градината повече като единъ петдесетъ годишенъ чловѣкъ нежелни като едно петъ годишно бебе. То сѣдна и размисляваше. То трѣбва да знае нѣщо повече за онова нѣщо което ся нарича смъртъ. То трѣбва да пита нѣкого. То ся чудеше напраздно защо неговата майка не бѣше му казала за нея. Може би баща му ще му каже. Тихомъ то влѣзе въ стаята, и сѣдна мълчишкомъ близо при баща си, който бѣше тѣй поразенъ отъ скрѣбта щото той не заблѣжи влазянцето на дѣтето. То почака да чуе нѣкоя дума отъ баща си, нъ изведнѣжъ

му дойде една мисль, можи би то бѣше погрѣшено, и че майка му бѣше горѣ въ стаята. Въображението стана една дѣйстви-телность когато то ся измъкна отъ стаята, затвори тихомъ вратата, и съ единъ радостенъ викъ на реакция срѣщу задушителната тежестъ на скръбъ която пълнеше къщата, ся спусна на горѣ по стълбитѣ съ една усмивка на устнитѣ си.

Тринадесѣтъ годишната му сестра, съ очи почервенели и лице блѣдно, го срѣщна съ едно негодователно, „Ти свирепо момче! Какъ можешъ да ся смѣешъ и да викашъ когато мама бѣше само прѣди малко погрѣбена? Неговото сърдце падна, нѣ то не можѣ да ся убѣди до гдѣто не търси на всякъдѣ. То ходи отъ стая въ стая и глѣда подъ маситѣ и лѣглата и задъ столоветѣ и вратитѣ. То не можѣ да я намѣри. Трѣбва да е истина каквото му ся каза. Нощта приближаваше. То ся спрѣ при всякой отъ по старитѣ членове на домѣтъ, глѣдайки съ усърдни, въпросителни очи въ всякое скръбно лице — нѣ то видѣ че никой го не запитва, и то не знаеше какъ да пита за каквото искаше, и нѣмаше никой който да разбере ужасната му самотия, неговата крайна нужда отъ любовь и утѣшение.

Часѣтъ бѣше десѣтъ. Най-голѣмата сестра ся досѣти най-послѣ да прати дѣцата да си лѣгнатъ, и отиде горѣ да помогне най-малкото да ся съблѣче. Малкото момче не бѣше тамъ. Потърсиха го изъ къщата, и градината, и пжтѣтъ; почнаха да го търсѣтъ съсѣдитѣ, нѣ напрасно, догдѣто най-послѣ една жена която разбираше дѣтинското сърдце каза: „Вий ще го помѣрите при майка му. Гдѣ другдѣ може да бжде едно бебе нощъ?“

Тѣ го намѣриха заспаловърху нейния гробъ.

Мжжии и жени не умираѣ често отъ съкрушено сърдце — живота ги е научилъ на търпение; нѣ има дѣца тѣй нѣжни и чувствителни щото като не намѣрятъ нѣжностъ и утѣшение въ часѣтъ на крайната нужда, тѣ съхнатъ като откъснати цвѣтя. Може би то придоби една голѣма нас-тинка когато спѣше непокрыто въ нощния въздухъ. То повѣхна, и когато бѣше тврдѣ късно другитѣ разбраха колко себелюбиви бѣха били тѣ въ тѣхната скръбъ — и че дѣтето което тѣ мислѣха твѣрде младо да чувствува загубата пострада най-тѣжко отъ чсички.

Ф.

НАЙ-ЩАСТЛИВОТО МОМЧЕ ВЪ ЦАРСТВОТО.

Имало едно врѣме единъ царъ който ималъ едно малко момче което той много обичалъ. Той му далъ най-хубавитѣ стаи да живѣе въ тѣхъ, и картини и играчки и книги. Той му далъ едно конче да ездѣ, една ладѣя да ся вози на езерото, и слуги. Той му далъ учители да го въспитаваѣ и да го научаѣ да стане добро и велико.

Нѣ при всичко това, младия князь не билъ щастливъ. Той билъ намръщенъ гдѣто и да ходѣлъ, и всѣкога желалъ нѣщо което той нѣмалъ.

Най-послѣ, единъ день, единъ магѣосникъ дошѣлъ въ палата. Той видѣлъ момчето, и казалъ на царѣтъ:

„Азъ мога да направя твоя синъ щастливъ, нѣ ти трѣбва да ми платишъ голѣма цѣна за тайната“.

„Добрѣ“ казалъ царѣтъ, „каквото искашъ ще ти дамъ“.

Цѣната била платена. Тогава магѣосникъ зель момчето въ една частна стая. Той писалъ нѣщо съ едно бѣло вещество на едно парче книга. Тогава той далъ на момчето една свѣщъ да я запали и да я държи подъ книгата, и тогава да види какво ще може да прочете.

Тогава той си отишѣлъ.

Момчето сторило както му ся казало, и бѣлитѣ букви ся обѣрнали въ хубави сини букви. Тѣ направили слѣдующитѣ думи; „прави по едно добро всякой день на нѣкого“.

Князьтъ почналъ да практикува тази тайна, и станалъ най-щастливото момче въ царството.

БОГЪ Е ВИДѢЛИНА.

Видѣлината е причистителна; пусни слънчевна видѣлина въ една тъмна изба и тя скоро става чиста.

Видѣлината е съживителна; изложи едно повѣхнало цвѣте отъ една тъмна стая на слънцето, и то скоро ся съживява.

Видѣлината е сила; всичкитѣ извори на гориво сж право отъ слънцето, идици въ видъ на свѣтли лжчи.

Видѣлината е развеселителна; нищо не спомага да направи едно какво да е събра-

ние весело както видѣлината която ся излива върху него.

Видѣлината е успокоителна; тъмния день е всякога намръщенъ день, нъ появяването по слънцето донася радостъ.

Видѣлината е укрѣпителна; едно слабо дѣте може да ся усили ако играе на слънцето.

Тѣй въ много характеристики на видѣлината ний можемъ да намѣримъ едно изяснително явление на Божия характеръ. Неговото присѣствие очищава нашитѣ сърдца, дава дѣятелностъ на нашитѣ способности, весели духоветѣ ни, усилива мотивитѣ ни. Ако тѣзи нѣща не ся показватъ въ нашия животъ, ний не можемъ да претендираме че Богъ е съ насъ, както не може ся каза че едно цвѣте расте въ слънчевна свѣтлина, ако то е повѣхнало и листата му сж поблѣднѣли.

НЕВИДИМЪЯ БОГЪ ОТКРИТЬ.

Исмаилитскитѣ Араби имаха едно прѣдание което казва че Авраамъ билъ скритъ въ една пещеря когато билъ дѣте, по причина на гоненнето отъ Нимрода. Тамъ той билъ хранепъ отъ Ангелитѣ. Първото му излазание отъ пещерята било нощъ. Халдейското небе, пълно съ свѣтли създания които плували извъздуха, открили Бога на него. Само че той още не можалъ да различи него отъ неговитѣ създания. Една звѣзда, по свѣтла отъ всички други, привлѣкла вниманието му: „Това е моя Богъ“, извикалъ той на себе си. Слѣдъ малко звѣздата паднала и исчезнала въ небосклона. „Не“, казалъ той, „това не може да бѣде Богътъ на когото азъ ся моля.“ Така ся произнесълъ и за другитѣ съзвѣздия. По послѣ мѣсячината изгрѣла. „Това е моя Богъ“, извикалъ той. Нъ и тя зайдѣла. „Не, това не е моя Богъ“. Тогава слънцето изгрѣло величественно на истокъ, при края на гората. „Сега безъ друго, това е моя Богъ“ казалъ той; той епо голѣмо и по свѣтло отъ всички други“. Слънцето свършило пѣтьтъ си, и ся скрило задъ небосклона, като оставило нощната мантия върху земята. „И туй още не е Богътъ на когото азъ ся моля“, избѣрборило замислено дѣтето. Той ся повърналъ въ пещерята си да търси Богътъ си въ своята собствена душа.

ПОРТРЕТА НА ГРѢШНИЦИТѢ.

Фотографиранъ отъ самого Бога, и поставенъ въ албума на неговия свѣтъ.

„Що е человекъ?“ (Новъ 7:17).

Вжтрѣшно. — „Сърдцето имъ е лукавство.“ (Пс. 5:9).

Сърдце. — „Сърдцето е измамливо повече отъ всяко, и твърдѣ растлѣнно.“ (Иер. 17:9).

Умъ. — „Защото мѣдрованнето на плътъта е вражда противъ Бога“ (Рим. 8:7).

Въображения. — „Всичкитѣ въображения . . . само зло всякой день.“ (Бит. 6:5).

Мисли. — „Всичкитѣ ямъ помисли противъ мене сж за зло.“ (Пс. 56:5).

Вжншно. — „Извѣтъ ся виждате . . . праведни, (Мат. 23:28).

Нъ Богъ казва за, —

Главата — „Всичката глава е болна.“ (Ис. 1:5).

Очитѣ. — „Очитѣ си склониха.“ (Дѣян. 28:27).

Ушитѣ. — „Съ ушитѣ си тѣжко чуютъ.“ (Мат. 13:15).

Устата. — „На които устата сж пълни съ клѣтва.“ (Рим. 3:14).

Устнитѣ. — „Подъ устнитѣ имъ е ядъ аспидовъ.“ (Рим. 3:13).

Нозѣтъ. — „Нозѣтъ имъ сж бързи да пролѣятъ кръвъ.“ (Рим. 3:15).

„Всякой человекъ, колко и да е якъ е съвсѣмъ суета.“ (39:5).

„Ако ся не роди нѣкой пзново, не може да види царството Божие.“ (Иоанъ 3:3).

НАЙ ВЕЛИКИ НѢЩА ВЪ СВѢТА.

Най богатата княгиня въ свѣта е кронъ принцеса Луизъ Жосефина на Швеция и Норвегия, женена за Данския наследникъ.

Най богатото бебе на свѣта е Великата Дукини Олга, двѣ-годишната дѣщеря на Руския царъ. Една седмица слѣдъ рожданието ѝ тя станала притѣкателка на 25,000,000 лева.

Царица Виктория има повече подданиници отъ колкото е ималъ нѣкога нѣкой царъ или царица отъ какъ свѣта сжществува.

Най добръ въспитаната царица въ свѣта е Италианската царица. Тя говори, освѣтъ матерния си языкъ, Германски, Френски, Английски, и Испански, и изуча прѣдмѣтитѣ богословие, биология, геология и ботаника.

Ривдовъя ржкописъ, който ся намира въ Британския Музей е най старата записка по математиката.

Най старото тръндафилово дърво въ свѣта ся намира въ Хинделсхаймъ, Германия. Чарлманъ го посадилъ прѣди повече отъ хилядо години въ память на посѣщението на Харунъ-аль-Рашидовия посланикъ. Най старото дърво на Британскитѣ острови ся намира въ Барбурнъ, въ Кентъ, насадено прѣди 3,000 години.

Кристалния Палатъ, Сиденхамъ, събира повече чловѣци отъ кое да е друго здание въ свѣта. Той може да побере 100,000 души.

ПО ДОБРІЯ ПЛАНЪ.

Живота на много Християнски родители прѣминава прѣзъ голѣма испития когато синѣтъ токо що излазя отъ юношеството и влязая въ мъжеството, чювяющъ силата на младата си свобода; или когато дъщерята влязая въ обществото и ся въскхвалява и почита отъ всички. Въ такъвъ едно врѣме има едно расположение къмъ непослушание гласѣтъ ва благочестивия баща или набожната майка за обръщанне внимание къмъ сериозни вѣща, отбѣгване расточителността, право употрѣбление на свѣта. Младитѣ ся чювяватъ независими, и не сж расположени да тръпаятъ намѣса даже отъ родители. Какво трѣбва тогава да правятъ тѣ? Трѣбва ли да напуснатъ старанията си да водятъ дѣцата си въ прави пѣтеки и въ святъ животъ? Трѣбва ли тѣ да ся спрѣтъ въ отчаение? По никакъвъ начинъ. Нека промѣнятъ срѣдствата си. Спрѣте повелителния тонъ и начинъ, и признайте измѣненитѣ отношения на живота; обхождайте ся съ тѣхъ като съ мъже и женне, не като дѣца; поставѣте себе си на една равнина съ тѣхъ; обхождайте ся съ тѣхъ като съ равни; съчювявайте ся съ тѣхъ; придобийте тѣхното довѣрие; опитайте силата на кротки, мъдри и благоврѣмни внушения; внимавайте за всѣко благоврѣмне и оползотворѣте го; покажѣте имъ привлѣкателната сила на единъ посвятенъ Християнски животъ; и надъ всичко отгорѣ, прѣдставѣте го прѣдъ Бога въ молитва. Този планъ може да бже ефективенъ когато всички други ся укажятъ несполучливи. Опитай го и забѣлжи слѣдствието.

II.

СИЛАТА НА СЪРДЦЕТО.

Человѣческото сърдце е практическа пумпа (тулумба) около шестъ инча дължина и четири инча въ диаметръ. То бие 70 пѣти на минута, 4200 на часъ, 100,800 пѣти на день, и 36,792,000 пѣти на година, и

2,575,400,000 пѣти въ 70 години. При всяко биение то раскарва двѣ и половина унции кръвъ по цѣлото тѣло, 175 унции въ една мунута, 156 $\frac{1}{2}$ фунта въ единъ часъ, или 7 $\frac{3}{100}$ тона въ единъ день. Всичката кръвъ въ тѣлото, която е около 30 фунта, прѣминава прѣзъ сърдцето еднажъ въ всякои три минути. Този малъкъ органъ, прѣзъ 70 години на чловѣческия животъ, безъ една минута почивка, денѣ или нощѣ, прѣхвърля 178,850 тона чловѣческа кръвъ.

ЕДИНЪ БОГАТЪ ЧЛОВѢКЪ.

Единъ бирникъ отишълъ единъ день при единъ священникъ за да опише имуществото ху и да опрѣдѣли сумата на данѣцитѣ. Священникътъ покапиль бирника да сѣдне. Бирника извадилъ книгата си и попиталъ: „Колко имущества притежавашъ?“

„Азъ съмъ богатъ“ отговорилъ священникътъ.

Бирника бърже подострилъ молива си, и съ усърдие попиталъ: „Добрѣ, какво притежавашъ?“

Священника отговорилъ: „Азъ притежавамъ единъ Спаситель който е спечелилъ за мене животъ вѣченъ, и е приготвилъ едно мѣсто за насъ въ Вѣчния Градъ?“

„Какво друго?“

„Здрави и послушни дѣца“.

„Какво друго?“

„Едно весело сърдце, което ми дава възможность да прѣкарамъ весело животътъ“.

„Що друго?“

„Това е всичко, отговорилъ священникътъ.

Бирника затворилъ книгата си, станалъ, зѣлъ шапката си, и казалъ: „ти си наистина богатъ, господине, нѣ твоео имущество неподлѣжи на данѣкъ.“

НАКАЗВАНІЕ БОГОВЕТЪ.

Прѣзъ послѣдния гладъ въ Индия на много мѣста Индѣцитѣ наемали Брахмански священници да ся молятъ на идолитѣ за дъждъ. Слѣдъ като чакали напраздно за много дни и седмицитѣ рѣшили да накажятъ боговетѣ които били приели богати подарѣци, нѣ въ замѣна не дали на чловѣцитѣ исканитѣ благословения. Въ нѣкой мѣста тѣ съ негодование опалили идолитѣ си съ калъ и затрупали входѣтъ на храмоветѣ съ трѣние; въ други, тѣ напълнили храмоветѣ съ вода и заключили вратата, тѣй щото идолитѣ да трепѣрятъ отъ мокротата за наказание че докарали суша.